

SPEJDERNES MAGASIN VOR UNGDOM

Nr. 2

November 1918

3. Aarg.

MAGASIN
NORD

SKOLE-URE

for Piger: Kr. 8.00, 10.00, 14.00,
20.00, 28.00

for Drengene: Kr. 5.50, 7.00, 10.00,
12.00, 16.00, 25.00

SKOLE-TASKE

(søm Tegn.), vandtæt engelsk Stof.
Meget praktisk Kr. 4.50

VINDJAKKER OG
OLSKINDSFRAKKER

Bedste Kvalitet — Billigste Pris

NØRREGADE 14

Vindjakker

Til Herrer — Damer — Børn
Kr. 14.00 — 32.00

Gummi Imprægnerede
Kr. 38.00

Olikinds Regnfrakker
Drengene og Piger
Kr. 17.00 — 24.00

Herre: Kr. 35.50 — 38.50
Damer: Kr. 38.50 — 42.00

Spejder-Depotet Telefon 3186

~ AXEL VELDEN ~

Prima

:: Chesterfield-Lædermøbler ::
og engelske do. med Gobellinstof.
Specialitet: Overpolstrede Møbler.

Hovedforretning:
Strandvej 187. — Telef. Helsingør 75

:: Stort Lager og Udstilling ::
af Egetræs- og polerede Møbler
Strandparkvej 11. Telef. Helsingør 2064 x

NO! Ompolstring af Møbler, samt Markiser
og Dekorationsarbejder udføres.

DANMARKS POPULÆRÆSTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Red. og Forlægger
FOLSTRØDE 88 (Hj. af Nørrevold)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 5150 Telefon 5148

TELTE vandtæt imprægneret
Teltduk
amerikansk Armyduck
J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

Leverandør til

København Div.

NEYE
VIMMELSKAFET 28

Rygsække

Forskellige Størrelser og Kvaliteter fra
Kr. 2.50

Markedet i Melbourne.

Jeg kan ikke forstaa, at Troppene, der kun lever i ganske faa Miles Afstand fra hinanden, ikke noget oftere slaar sig sammen 2—3 Stykker om at afholde en eller anden fornøjelig lille Idrætsturnering eller en Terrænlege.

Som nu f. Eks. Troppene paa Bornholm! Der er 3 Troppene — en

og Kløfter og Dale, der er hele lyngklædte Ørkener, og Vandløb og Skove er der som alle andre Steder.

Og saa kan man bevæge sig i dette Terræn. Der er ikke hvert Øjeblik en kedelig Kornmark, der gør enhver Fremrykning umulig og tvinger en til at gaa en anden Vej end den, man havde tænkt sig.

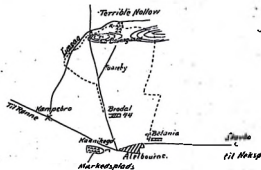
Det er ikke godt at vide hvad Bornholmerne lever af — Korn kan det i al Fald ikke være. Det er nemlig, det er røgede Sild (Det spærres de jo i hvert Fald ikke Markerne

om hvad det vil sige at være Røver, end sige da at lege end ordentlig Terrænleg.

De gaar som sagt og nusser om hver for sig, og de har det vist meget rart, men de faar blot ikke noget rigtigt ud af det paa den Maade.

Jeg havde flere Gange bedt de bornholmske Spejdere om de ikke vilde arrangere et eller andet, saa jeg kunde komme over at se paa dem. Men det vilde de ikke. Nej, det var ikke saadan at faa disse Troppene samlede — maatte jeg huske. De havde deres særlige Vanskeligheder der paa Øen — der var Brødmærkerne og Vejret (det regnede næsten altid derovre). Forældrene var imod det og Skolen syntes ikke om det og naar det ikke var Rønne der gik i Spidsen, kunde det hele ikke nytte noget (Læg Mærke til det, Rønne er Hovedstaden der paa Øen, og den har i den Grad kujoneret de andre Byer, at de ikke saa meget som tør tage Haanden op af Lommen uden i Forvejen at have forvissat sig om at Rønne smiler velvilligt). — Jo, der var Vanskeligheder nok, og de, der ikke var, lagde de selv til. Saa det hele taar nede sig op til at blive noget lige saa uoverstigeligt som deres egne Bjerge.

Paa den Maade har Bornholms Divisionen af det danske Spejderkorps (Oh hvilken stolt Betegnelse!) eksisteret i 2 Aar uden nogen Sinde at være samlet til en Terrænleg, uden nogen Sinde at have faaet strammet sig op til at lave en Idrætsturnering. De har en Gang haft en Sommerlejr derovre; men den var ikke særlig vellykket. Naar de havde spist deres Havregrød om Morgenen, klædte de sig i Hoved- og spurgte forsigtigt hinanden »hvad de nu skulde bestille« og saa gik Dagen med det. I Aar fik

i Rønne, en i Aakirkeby og en i Nexø. Disse Troppene ser bogstavelig talt aldrig hinanden. De gaar og nusser om hver for sig i Stedet for at komme sammen og have det lidt fornøjeligt og lære noget af hinanden. Det kan ikke være Afstanden, der gør det, ti de 3 Byer ligger i en lige Linie — Aakirkeby som bekendt inde i Landet — og der er lige 2 Mil fra denne til de to andre. Og Terrænet! Ja, Jeg ved ikke nogen Spejdestrop i Landet, der har saa morsomt et Terræn at holde Terrænlege i. Her er baade Bjerge

med) — men sikkert er det da, at et mere ideelt Røverland end deres, skal man lede længe efter.

Efter dette skulde man jo tro, at der ikke var en af de bornholmske Spejdere, uden han var en ren Robin Hood eller en — — hvad var det nu han hed — denne udmærkede Mand, der oppe i Pyrenæernes Bjergpasser lettede de Rejsende for deres Ure og Tegnebøger — men desværre, dette er saa langt fra at være Tilfældet. De bornholmske Spejdere har slet intet rigtigt Begreb

de heller ingen Lejr — paa Grund af Vanskelighederne (det skal dog her bemærkes at 1. Aakirkeby brød ud af dette og uden videre Vrov! lavede sin egen lille Lejr).

Saa troede jeg endelig det var lykkedes mig at faa dem til at lave noget i Fællesskab — en Idræts-turnering. Men nej, et Par Dage før jeg skulde af Sted fik jeg at vide, at det kunde ikke blive til noget. Nu var det Aartiden det var galt med. Men hvis jeg vilde komme og se deres Troppe enkeltvis og hver for sig, saa vilde det være storartet. Og især vilde de være glade, hvis jeg kunde komme og sige dem hvordan de skulde faa det hele til at gaa noget bedre — ti de var egentlig slet ikke sikre paa, at Spejderbevægelsen var noget for dem der paa Øen..

(Tænk er det ikke storartet! Her, ofrer Amerika, England, Frankrig og Tyskland, alle de store Lande, Tusinder og Tusinder af Kroner for at faa noget ordentlig ud af deres Spejderbevægelse; der er ikke det i Land i Europa uden det har anerkendt og antaget Spejderbevægelsen, ja selv Kina og Japan er fulgt med — og saa kommer Bornholm og fortæller os, at den ikke rigtig ved om det er noget for den).

Jeg var rigtig godt gal i Hovedet da jeg gik om Bord i Damperen den Aften — eller Morgenen, hvad det nu var. Og jeg var fast besluttet paa, at nu vilde jeg have dem samlede. Hvordan og hvorledes havde jeg ikke faaet Tid til at tænke paa.

Jeg havde Heldet med mig. Straks jeg steg i Land fik jeg Øje paa to forklædte Spejdere (civile) og dem fik jeg fat i.

»Hvor mange Spejdere har I her i Rønne?» spurgte jeg den ene af dem.

»10«, var Svaret.

»Og jeres Fører?»

»Har ingen. Troppen i Opløsnings»

»Godt, vil du faa fat i de 10, I er. De stiller hos dig i Morgen tidlig Kl. 8. Alle paa Cycle og Frokost med. Kl. 8 i Morgen skal du pr. Telefon faa Besked om hvad I skal foretage jer».

Og saa drak vi en Kóp Kløver-Te sammen til Toget skulde gaa — og talte om Vanskelighederne.

Da jeg sad i dette Tog, der førte mig Øst paa ind over det mørke Fastland, begyndte det at gaa op for mig, at dette Folk her paa Øen maa have forfærdelig god Tid, og ganske givet ikke kan naa mere end ca. Tiendedelen af det vi andre faar udrettet. Dette Tog krævede faktisk et Skridt tilbage for hvert to det kom frem. Og det standsede hvert Øjeblik for at se om det ikke havde tabt et eller andet eller om der ikke skulde være en Station. Man saa en Mand springe af i Mørket og give sig til at lede med en Lygte i Haanden, men det var ikke altid han fandt noget.

Toget var indvendig oplyst med Tranlamper, saa man kom til at tænke paa en Eskimohule og det var udelukket at foretage sig andet i det end lige at sove eller — at drømme. Inden jeg naaede Aakirkeby havde jeg da ogsaa den Terrænleg færdig, jeg havde Brug for til den næste Dag. Og det er dette jeg gerne vil henlede de bornholmske Spejderes Opmærksomhed paa, at deres Aftentog er som indrettede til at finde paa Terrænlege i — og man kan saaledes uden Overdrivelse sige at et naadigt Forsyn har indrettet det saaledes, at Bornholms Divisionen har alle — alle — Kort paa Haanden til at være Korpsets dygtigste Røver-Division..

Opgaven var i sig selv uhyre simpel. Det i Forvejen givne var

dette. Aakirkeby skulde den næste Formiddag give en Opvisning i sin By, hvor den vilde vise hvad den selv kunde. Til højre og venstre for den var der 2 Spejdertrøppe, der ikke havde andet at foretage sig end at sidde med Hænderne i Skødet.

Dette blev til Markedet i Melbourne.

Og her beder jeg d'Herr Spejdere i alle Landets fjerneste Provinsbyer og Afskroge om at høre en lille Smule efter og tænke paa, om I ikke ved Lejlighed skulde se at faa rusket lidt op i de grøve Folk, der lever deres stille Liv i Nabobyerne ikke 2 Skridt fra jer.

Det første der efter Ankomsten til Aakirkeby blev foretaget var dette:

1. *Nexo-Spejdernes* alarmeres pr. Telefon og beordres til den næste Dag Kl. 9³⁰ Fm. at være ved Skovbro paa Cycle og med Frokost fot Dagen.
Rønne-Spejdere faar Ordre til at være ved Kæmpebro Kl. 9³⁰ Fm.
2. *Aakirkeby-Spejdere* beordres til næste Formiddag Kl. 10 planmæssigt at begynde deres Opvisning i Skoven ved Kanikegaarden. Dog skal:
1 Spejder med 2 hvide Flag staa ved Brodal.
1 Spejder med 2 hvide Flag staa ved Betahia.

Dermed blev Grundlagene for Øvelsen dikteret og skrevet ned. Og de lod saaledes: (Jeg retter her en ren Ubetydelighed paa Opgaverne for at indføre et Par Smaa forbedringer).

»Der er Marked i Melbourne (Markedet er den Opvisning Aakirkeby-Spejdere giver). Alle Farmerne fra Melbourne Omegn er til Markedet og Aakirkeby-Spejdere er selv Farmerne, der har Ejendomme i Omegnen.

Der er faktisk paa hver Gaard kun een Mand tilbage til at passe paa Kvæget. Der har tidligere fundet Kvægtyverier Sted og man har nogle Folk (Spejdere) fra Rønne og Nexø mistænkt for disse, men da der er gaet lang Tid siden Kvægtyvene (the «cattle-rangers») sidst var paa Spil og deres Anfører, den berygtede Kaptajn Staighart Irl Øjeblikket sidder godt forvaret i Berima-Goal (Australiens Tugthus), formoder man ikke der kan være nogen Fare paa Færde.

De to Mand, der er efterladt paa Betania og Brodal Farmene, hvor der hvert Sted staar 200 Hoveder Kvæg (1 hvidt Flag = 100 Stk. Kvæg) skal øjeblikkelig alarmere Farmerne, hvis der skulde ske noget uventet.

Saaledes er Situationen for Aakirkeby-Spejdere, og der er til dette kun at tilføje, at de ikke maa gøre Nexø og Rønne-Folkene noget saalænge der ikke har fundet noget nyt Tyveri Sted.

Op saa et kedeligt lille »Aber-dabeis«. Disse Folk fra Melbourne er ikke helt sikre paa, at der ikke mellem deres egne Folk findes nogle, der ved tidligere Lejligheder har hjulpet Kvægtyvene. Man har ikke Mistanke til nogen, men man har en Anelse om, at der er noget galt, og alle Farmerne er derfor af Politimesteren (Tropsfører) opfordret til at melde ham den mindste Mistanke de maatte faa til nogen af deres egne.

Denne Mistanke er vel begrundet, ti Tropsføreren har i Forvejen i al Stilhed instrueret 2 af Spejderne om at de skal cyde med Ordre til Kvægtyvene ved Kæmpebro og Skovbro og, naar de har gjort dette, søge tilbage til Opvisningspladsen og blande sig mellem de andre uden disse mærker dette. Forøvrigt maa de ikke indlade sig paa noget andet

Forræderi af nogen Slags. De skal under Resten af Kampen fuldtud hjælpe deres egne (og naturligvis maa de ikke fortælle disse noget om hvad de har foretaget sig).

Den Ordre de to Forrædere overbringer Kvægtyvene (og samtidig med at de gør dette leverer de dem en Rygsæk med Papirspor og et Kort over Omegnen), gaar ud paa følgende:

Kaptajn Starlight er i Gaar flygtet fra Berima-Goal og har straks allarmet sine Folk i Nexø og Rønne:

Han har givet dem Ordre til Søndag Morgen Kl. 9³⁰ at staa henholdsvis ved Skovbro og Kæmpebro og ladet dem forstaa, at det er Meningen at benytte sig af Markedet i Melbourne til at gøre et større Kup paa Gaardene i Omegnen.

Her modtager de nu hver for sig følgende Ordre:

Del jeres Styrke i 2 lige store Dele (NB. Styrkeforholdet er dette: Rønne 7, Nexø 13 og Aakirkeby 16 Spejdere).

Styrkernes ene Halvdel søger hurtigt frem til Kannikegaarden hvor Markedet begynder Kl. 10, blander sig mellem Mængden, saa denne ikke mærker vor Fraværelse, lægger Mærke til 1) hvor mange der er til Markedet, 2) hvad der foregaar paa dette, sørger for at forsvinde i Tide, hvis Tyveriet skulde blive opdaget i den Markedet er forbi, og melder sig senest Kl. 12 til mig i Terrible Hollow (Bavnegaardens) i Bjergene N. for Byen og aflægger Beretning.

Styrkernes 2. Halvdel gaar frem saaledes: Rønne til Brodal Farmen. Nexø til Betania Farm. Der staar hvert af disse Steder 200 Stk. Hornkvæg og de er kun bevogtede af een Mand hvert Sted.

I tager hver for sig disse Hornkvæg og fører dem den Vej, der er

vist paa det Kort som medfølger (Vejen afmærket med Blyant). Vejen afmærker I med tydelige Papirspor (200 Stk. Hornkvæg kan ikke forsvinde sporløst). Kl. 11 er begge Styrkerne i Terrible Hollow (Lavningen N. for »Bavnegaarde») hvor I melder jer til mig.

Det opgives endvidere til begge Partier, at der anvendes Fange-Taktik under Legen og Partiets Antal af Fanger er en af de Ting, der tæller med ved Afgørelsen af hvem der ved Legens Ophør er den Sejrende, og Aakirkeby Folkene faar endvidere at vide, at deres Køer sætter Papirspor.

Saa er Kl. 10 og Gangen i Øvelsen bliver da denne:

1. Opvisningen begynder — Kast med Redningsreb, første Hjælp, Signalering o. s. v. o. s. v.
2. De to Forrædere vender tilbage. De, der faar Mistanke til dem, melder dette til Politimanden.
3. Nexø og Rønne-Spejderne blander sig mellem Tilskuermængden.
4. En eller begge Spejderne fra de to Farme kommer løbende og melder om Tyveriet.
5. Hvis Nexø og Rønne-Spejderne ikke er forsvundet forinden, søges de straks taget til Fange.
6. Der kan nu gøres 1 à 2:

1. Hvis Styrken var noget større: Opvisningen fortsættes og der udsendes to Patruljer à to Mand for at se hvor Kvæget er blevet af.

2. Opvisningen afbrydes (maa gøres her hvor Styrken er saa lille). Styrken deles i 2 Patruljer — en mod hver Farm. Hver Patrulje søger for sig at skaffe oplyst, hvor Kvæget er fort hen og hvor stærk Fjenden er. Den skal derefter senest Kl. 12¹⁵ være tilbage ved Faareby hvor Farmerne vil samles (for

at Øvelsen ikke skal tage for lang Tid).

7. Naar Styrkerne er naaet op til Bavnegaard, samler de deres Styrker i Skoven N. for Gaarden, lader Kvæget staa gemt i Lavningen og stiller et Par Poster ud paa Bakken for at holde Øje med Farmene.

8. Naar Farmernes Patruljer KL12 $\frac{1}{2}$ vender tilbage med deres Meldinger, gaar hele Styrken paa Grundlag af disse frem til Angreb for at befri Kvæget.

Kampen mellem de to Partier afgøres saaledes: Farmene.

1. De to Kvægvogters Forhold og Meldinger hver 0-10 (0 hvis Vagten bliver taget) 0-20

2. Farmernes Meldinger til Politiet om deres Mistanke. $\frac{1}{2}$ -1 Points for hver rigtig Melding efter Farmens Antal 0-20

3. De to Spejderpatruljers Meldinger hver 0-10 (0 hvis Kvæget ikke er fundet indenfor den fastsatte Tid) 0-20
Højeste Pointsantal 0-60

4. Hertil lægges 5 Points for hver Fange, der haves i Behold ved Legens Slutning. Kvægtvæne.

1. De to Spejderpatruljers Forhold og Meldinger 0-10 for hver 0-20

2. De to Tyvepatruljers Forhold (om de tager Vagten til Fange, om de følger Vejen rigtig, om de indtræffer til den Tid de skal o.s.v.) 0-20

3. De to Posters Forhold (om disse rettidigt melder om Farmernes Fremrykning o.s.v.) 0-10 hver 0-20
Højeste Pointsantal 0-60

4. Hertil lægges 5 Points for hver

Fange, der haves i Behold ved Kampens Slutning.

Naar jeg saa indgaende har fortalt jer om alt dette, er det for at vise jer hvor vanvittigt let det er at stille saadan en Øvelse paa Benene og med hvor simple Midler man kan variere Temaet, saaledes at det ikke evig og altid er de samme gamle Situationer og de samme Momenter man gaar og træder i.

Resultatet af Øvelsen paa Bornholm blev det, at Rønne og Nexø slog Aakirkeby med 40 Points mod 24.

Af 16 Spejdere var der 4, der meldte rigtig om hvem Forræderne var. Men der blev ogsaa hængt i under Opvisningen og arbejdet med Liv og Lyst, og Opmærksomheden koncentrerede sig først og fremmest om denne, saaledes som det ogsaa skal være Tilfældet.

Men ellers blev der ikke meget at bemærke til Øvelsen — den foreløb ikke nær saa morsomt som den kunde have gjort, hvis disse Spejdere fra Røverlandet havde været lidt flinkere til de naturlige opgaver, denne Leg stillede dem.

Den eneste Tilfredsstillelse jeg havde af det, var i Virkeligheden den, at jeg havde faaet Bornholms Divisionen trukket ud i et Vejr, hvor det rigtig regnede og blæste og var modbydeligt, og det viste sig, at det var noget rent Værel, at Divisionen ikke kunde taale Regn. Den var lidt blåa om Næsen, det var det Hele, og jeg har sjældent set Drengene, der var mere Fart og Humør i under den Slags Forhold — det rønte dem overhovedet ikke.

De var i Virkeligheden ganske brillante disse Drengene, og de trængte blot til at blive noget bedre ledede og til at blive mødt med noget

mere Forstaaelse og Sympati af Folk paa Stedet.

Bornholmernes tro, man kan give dem alt, og de venter sig af Spejderkorpsen, at det skal gøre dette, og at de selv ikke behøver at røre saa meget som en Finger. — »Send en god Spejddrop herover«, siger de, »og lad os faa nogle flere Foredrag om Spejderbevægelsen. Ja, det kan være udmærket, og det kan de ogsaa godt faa. Men det er ikke det der gør det.

Nej, de maa hjælpe sig selv — vi andre kan i det højeste give nogle Anvisninger og skubbe lidt bag paa Vognen.

De maa tage fat med de bare Næver, de maa selv sætte sig ordentlig ind i Sagen og gaa løs paa Stoffet, det har vi andre maattet gøre, da vi begyndte, og der var saamænd ingen der hjalp os.

Og de faar ikke noget ordentligt ud af deres Spejderbevægelse, før de siger til sig selv, de vil have dette, før de sætter noget virkeligt ind paa at naa dette Maal.

Lad os haabe de maa faa Lyst til dette, og lad os haabe paa, at i Spejdere derovre paa Øen maa kunne rive de Voksene med ved den Begjætring, hvormed i gaar løs paa jeres Opgaver. Og kom saa Bornholm! kom og bank os allesammen eftertrykkeligt af paa det næste store Marked i Melbourne, ti i burde kunde gøre dette, i har alle Betingelser paa Haanden for at kunne blive dette Lands første Røvere.

Plumbine

Kar-
tof-
fel-

Kam-
pag-
nen

Dette Billede og Forsiden er taget fra Hellerup Spejdersnes store Høst.

Lidt om 1. Bytrops Kartofler

Da vi i Foraaret overtog vore 4500 □ Alen Jord i Vanløse, saa vi ret lyst paa Forholdene. Vi tænkte som saa: Vi lægger Kartoflerne paa 1 Søndag, luger og hypper dem paa 3 & 4 og høster dem paa 2, og naar vi først sætter os i Bevægelse for at skaffe Redskabene, vælter de sikkert ind i Massevis. Intet rettede sig imidlertid efter den Plan, som vi i vor naive Uerfarenhed havde lagt. Alt, hvad vi i den forløbne Tid har faaet samlet af Værktøjer, er 3 Spader. Med disse 3 Spader har vi lagt Kartoflerne, hyppet dem og er nu i Færd med at høste dem. Hyppjernen kendes ikke. Hvormange Københavnere har Haveredskaber paa Pulterkammeret?

Jorden var udpyntet, ikke med et fløjt Aar. Vi forfærdigedes selv Gødningsingen, en Blanding af 9 Dele Energi og 1 Del Begejstring. Al vor Energi og Begejstring spredte

vi saa ud over Marken og havde snart efter ikke mere tilbage.

Da vi ca. 14 Dage efter, at Løgningen — som tog 3 Søndage — var fuldført, kom ud paa Jorden, mødte der os et frygteligt Syn. Det hele var et Vildnis af alenhøjt Ukrudt. Saa stillede vi os op og sang den gamle Sang med den bekendte Linie: »Frø af Ugræs er føjet over Hegnet« — og gik saa i Gang med at luge. Men efterhaanden som vi fik barberet et Stykke af Marken, voksede Ukrudtet op igen faa Alen bagved os.

Det var haabløst!

En Ulempe til var der: vi havde selvfølgelig trukket Snore, da vi lagde Kartoflerne, men med Spejdersnes sædvanlige Omtanke og Behændighed var Kartoflerne lagt snart paa den ene, snart paa den anden Side af Snoren. Rækkerne dannede fuldkomne Zigzaglinier. Hver Gang vi skulde paabegynde en Række, maatte vi derfor først kommandere: »Til højre Ret!»

Vi lugede og vi hyppede, lugede

og hyppede hele Sommeren, baade Hellig og Sægn, og alligevel var der en Del, vi ikke fik hyppet. Arbejdet kunde ikke naas paa Helligdagene alene, og en »Frisøndag« skal Spejderne jo ogsaa af og til have; vi maatte altsaa derud om Aftenen. Og det maatte vi mange Gange. Saa begyndte Forældrene at knurre; der gik for mange Sporvognspenge, 40 Øre hver Gang. Man kunde fristes til at sige: »Saa gaa paa jeres Ben, I dovne Hybler!» Det var imidlertid lettere sagt end gjort. Næsten alle mine Amagerdrengene kommer fra Forretning, Værksted, Skole eller »Plads« Kl. 6, skal have lidt Middagsmad, have »Klunset« paa, hvorefter det tager ca. 5 Kvarter at køre med Sporvognen til Vanløse. 1/2 à 3/4 Times Ophold var derfor alt, hvad disse Drengene kunde bære. Kartoffelmarken med, naar der skulde beregnes andre 5 Kvarter til Hjemturen, og Drengene skulde være hjemme til almindelig menneskelig Sengetid. Hvorledes

vilde det da ikke gaa, hvis de skulde spadserere derud?

Nu høster vi, og det vil tage adskillige Søndage. Paa Grund af Jordens Kvalitet og Tilstand i det hvide taget havde vi forestillet os knebent at faa det Kvantum op, vi havde lagt, men det ser ud til, at vi alligevel faar et — ganske vist lille — Udbytte. (Mærkeligt nok har flere af de uhyppede Rækker givet bedre Udbytte end adskillige af de hyppede.) Men smaa er Kartofflerne, meget smaa. Jeg tænker dog, at vi alt i alt faar et Udbytte paa 3 à 4 Fold, altsaa yderst magert. Og naar vi fortæller vore eventuelle Købere, at Kartofflerne er røde, antager deres Ansigter et betænkeligt Udtryk.

Man er ikke just vilde efter røde Kartoffler.

Naa, hvad! Den Klat Kartoffler faar vi vel nok solgt, men efter Torveprisen at dømme til en betydelig lavere Pris end den, hvorefter vi har købt vore Læggekartofler.

Lad os, trods det magre Resultat, dog ikke sige: »Vi vil aldrig mere have med Kartoffler at gøre!« Lad os faa Kartoffeljord igen til næste Aar, men lad os i Stedet for 4500 □ Alen faa 1000, et overkommeligt Stykke, som kan faa den Pasning, det skal have. Og lad saavel os som mange andre til næste Aar rette de Fejl, vi har begaaet i Aar. Det er »Bulemetoden«, som Lembecke siger.

En Ting til: Lad os betragte Kartoffeldyrkningen som en besked, men ren og skær Forretning for Tropskassen. Paa et Punkt har den gavnet: Vi Førere har ved det daglige Samkvem med Drengene ude paa Jorden lært at kende, hvorledes hver enkelt Spejder opfører sig, naar det gælder et ikke

særlig spændende eller »jovet« Stykke Arbejde. Men mon ikke vi kan være enige om, at paa Sagens øvrige moralsk Betydning, Glæden ved den store »good-turn« har vi ikke spillet fallit?

Thingsted.

1. Nørrebro's Kartoffler.

Kartoffeldyrkningen var Foraarets eneste og store Spørgsmaal for os Spejdere; Tropsraad, Førerraad og Spejderne blev interesserede i Arbejdet, og sjældent har jeg set Stemningen for et Arbejde vokse saa kraftigt frem. Med en Begejstring og Lyst drog Spejderne første Gang til Vanløse for at begynde Arbejdet paa de 5200 □ Alen Jord, der var overladt 1. Nørrebro Trop.

Glæden blev hurtig forandret til Sorg. Lægningen gik godt; men saa begyndte Hyppningen og den med Sorgen; det var et stort og anstrengende Arbejde at passe et saadant Stykke Jord med 3—4 Spader og 5—6 Hyppjern; naar Jorden tilmed er saa haard, at Spejderne maatte grave for i Rækkerne før Hyppningen; naar dertil kommer Ukrudt i en saadan Mængde, at Arbejdet omtrent var haabløst, vil ingen fortænke Spejderne i, at Humøret daledes.

Haabløst! Det vil alle forstaa, naar jeg fortæller, at Aaret før maatte Vaarsæden bukke under for Ukrudt, og at Jorden siden den Tid kun var pøjet om Efteråret, og før vi overtog den, kørt igennem med en Kultivator uden at være tilsat gødende Stoffer.

Personlig har jeg i 24 Dage deltaget i Spejdernes Arbejde, hvoraf over Halvdelen med en Arbejdsdag paa 8 à 10 Timer; desuden har Patruljerne arbejdet derude paa de Afstener der ellers skulde være

Patruljemøde, og dermed er sagt, at Uddannelsen indenfor Troppen har staaet i Stampe, at Lysten hos Spejderne er dalet betydelig, at Troppens Week-end-Lejre alle har været afløst.

Skal jeg vende mig bort fra Sliddet og se paa Troppens Udbytte, saa maa jeg sige, at bedre Træning ikke kendes: Spejderne har haft legemligt Udbytte af Arbejdet i den friske Luft, fra Kl. 7 Morgen til 4—5 om Eftermiddagen, og Spejderne har lært Udholdenhed, og dette har specielt glædet mig, for det er en Glæde at se de samme Drenge Søndag efter Søndag, Hverdag efter Hverdag møde paa Pletten og slide i Jorden, saa Sveden bogstaveligt flød fra dem i stride Strømme.

Gamle Spejdere vil forstaa, hvilket Savn det er, ikke at komme i Week-end-Lejre, ikke at komme paa Øvelse de dejlige Sommerdage; og saa kun at høre: »Vi ses igen paa Torsdag« eller »vi ses paa Søndag i Kartofflerne«, og ikke faa Spejdere har bukket under for Arbejdet og svigtet Troppen, men nu er der ikke andet end at se lyst paa Tingene, thi Troppen bestaar nu kun af Kørne-Drenge, som kan tage fat og som ikke vil svigte Uddannelsen og Førerne, naar Kartofflerne er oppe, og jeg længes efter at se min Trop blandt de dygtigste og førende Troppe.

En Ting til, hvorfor jeg vil anbefale Kartoffelarbejdet, og hvorfor jeg gerne vil have det op til næste Aar (dog ønsker jeg et mindre Stykke, saadan at vi kan passe det godt) og det er af Hensyn til Kammeratskabet, paa ingen Ture eller i Lejre har det været saa sundt og godt som her, og ingen Steder har jeg haft en saadan Lejlighed til at lære Drengene rigtig at kende;

mangen en god Samtale, enten i Flok eller to og to, er ført under Arbejdet og Hvilet eller om Hverdagen efter Solnedgang og Søndag Eftm. paa Vej ti til Byen.

Skrev jeg før, at al Uddannelse stod i Stampe, maa jeg dog føje til, at Spejderne efter en kraftig Opfordring fra Troppen tog fat paa de Duellighedstegn, som de selv kunde uddanne sig til; og de svigtede ikke, der er gennemsnitlig taget 5 Mærker pr. Spejder, desuden har 10 Spejdere hver Søndag Morgen stillet paa Vognmandsmarken for at faa Undervisning i Signalhornblæsning og Trommeslagning for derefter at tage til Vanløse og arbejde i Kartoflerne.

Spejdernes Forældre har ikke alle været glade for dette Arbejde, der har taget slemt paa Fodtejet; dertil kommer, at de Søndag efter Søndag maatte tage alene i Skoven, da Sønnen skulde til Vanløse, dog har de allerfleste set forstaende paa Sagen og været klar over, at Arbejdet i den friske Luft var betydeligt bedre end Turen i et overfyldt Tog eller ud ad den støvede Strandvej.

Troppen var bestemt paa at gøre et stort Arbejde i Kartoflerne, og Folk med Forstand paa Kartofler

lovede os et godt Udbytte, som vi i Tankerne omsatte i en Kærre, nu siger de samme Folk: »Arbejdet har været godt, det bedst holdte Stykke, men Jorden er af daarlig Kvalitet, mangler alle Betingelser for et godt Udbytte«, og vi faar kun $\frac{1}{4}$ af det Udbytte, vi kunde have ventet, og Troppen faar ingen Kærre —.

Fr. Palm Greisen.

5. By fylder Kartoflerne i Sækker

5. By-Trops Kartoffler

Da der i Marts Maaned fra Korps set udgik Opfordring til Landets Troppe om at dyrke Kartofler, henvendte 5te Bytrop sig til Kommunen og fik overladt en Grund paa Hjørnet af Strandvejen og Tusborgvej. Det var en Græsmark, der før havde været brugt til at tørre Fiskegarn paa. Vi gik straks i Gang med at pløje Jorden. Plov laante vi hos en Gaardmand i Nærheden, og Heste blev stillet til vor Disposition af 2den Artilleri-afdeling. Jorden blev pløjet to Gange, og alle de store Dreng fik Lov at prøve; det var jo ikke helt let at faa Furen lige, og at vende var et helt Kunststykke.

Alle de mindre Spejdere gik imedens efter Floven som en Flok Krager og samlede Senegræs og Sten op. Og ofte fandt man rare Ting: en gammel Redekam, uden Tvivl Harald Haarfagers, en Stump Fiskenet, sikkert Dronning Krakas; og en hel Zoologisk Have samlede de af de forskellige Larver og Pupper, de blev direkte overgivet til Hr. Vedel, der gav Besked om disse uformelige Skabninger.

Vi havde kørt Gødning paa Jorden, og den tredje Søndag blev den harvet. 4—5 af de mindste Spej-

Kartoflerne lægges

Fra 5. By-Trops Arbejde

Jorden pløjes

dere blev anbragt paa Harven for at tynde ned; og Hestene trak trosligt af med hele Læsset.

Naturligvis vakte vi megen Opmærksomhed blandt de promenerende paa Strandvejen; og to Gange havde vi Besøg af Divisionschefen, en Gang af Spejderchefen. De Dage, var der jo ordentlig Fart over Arbejdet.

I Maj blev Kartofflerne lagt.

3 Uger efter kom vi ud til Karvtofteljorden. Og havde der ikke været et Skilt: Tuborgvej, tror jeg ikke, vi havde genkendt den. Det hele var en Ukrudtmark med pæne Blomster. Det kan nok være der maatte luges, og jeg vil ikke paa staa det mere over os. De følgende Søndage blev der luget og hyppet. Arbejdet gik langsomt; det var præget af Examenslæsning.

Sommerferien kom, der manglede 5 Rækker at hyppe, de blev aldrig hyppet. Vi vendte tilbage fra Lejre og Sommerophold. Atter fandt vi en blomsterfyldt Mark, der maatte luges.

I Oktober har vi i 4 Gange taget Kartoffler op. Den første Dag var kun Hr. Vedel og 3 andre Spejdere derude. Vi tog Prøver i Øst og i Nord, der hvor Marken var lavest og højest, hvor der var hyppet, og hvor der ikke var hyppet. Og Resultatet tegnede godt. De fleste Planter bar ca. 10 Fold, en enkelt 40 Fold, en havde kun 2 Kartoffler.

I Dag — 17 Oktober — er de sidste Kartoffler taget op. Drengene kom med Spande og Møjsgeb og Spader. En graver, 2 piller op og kaster i Spandene, 1 hælder Spandens Indhold i Sække, 2 Mand stabler Sækkene paa Helleruppernes Vogn, som vi har laant, og af Sted kører de med Kartofflerne til vort Opbevaringssted: Hr. Vedels

rummelige Kælder. Kartofflerne er forudbestilt af Forældrene til en Pris af 12 Kr. pr. Tønde. Patruljerne bringer Kartofflerne til Køberne og faar 1 Kr. pr. Tønde derfor.

Naar vore Læggekartofler (116 kg) er betalt, regner vi at faa ca. 120 Kr. idet vi hester omtrent 12 Tønder.

II. Aarhus Trop

Kartofler.

Troppen tæller 25 Mand fordelt paa 4 Patruljer. Det var Troppens Agt fra det tidligste Foraars at saa sig paa Kartoffler. Jord blev os villigst overladt af nogle spejderinteresserede i Riis-Skov og paa Egaa Fed. To Patruljer var beskæftiget her. En tredje Patrulje besyngte alias »Nybyggerne i Kanada« paa ren Græsmark.

Kartofler — Kartoffler, hvilket Arbejde knytter der sig ikke til dette Navn, hvor mange sveddryppende Pander, hvor mange Vabler og hvor mange ømme Mandagsrygge fører ikke hen til dette Navn.

I Foraaret da Forberedelserne blev truffet, og man nævnede Ordet: Kartoffel for Drengene, spyttede de i Næverne, stammede i Jorden som nogle smaa Brolæggersjomfruer. De vilde være med til at dyrke Kartoffler hvor som helst, om det saa gjaldt hele Jylland.

Nævner man Kartoffler nu pibler Sveden frem af Panden ved Tanken om Anstrengelserne; men et Smil kruser Læben, naar de tænker paa Resultatet.

Den første Søndag stillede Drengene med deres Jordvendemaskiner, lige fra de mindste »Drengespader« til de største »Mandegreb«. River ikke at forglemme.

»Skal vi saa tage fat, Drenges,

og saa klæde de paa med Dødsforagt. Sten og Rødder røg gennem Luften til Reserven bagved, som samlede dem i Bunker.

Arbejdet indledtes altid med Sang og Historier; men afsluttedes altid i dyb Tavshed med Hjørnetanden i Underlæben og Sveden drivende af sig. Man maa indrømme, at det var haardt at slide i 3 Timer med eet Kvarters Hvile; men det blev gjort. »I er vel Mandfolk, Drenges.«

Det gik snart op for Drengene, at drive kunde de ikke, saafremt Arbejdet skulde være færdigt, og saa sled de da ogsaa som nogle smaa Isøndere.

Drengene lærte snart Kendskaben til Træsko. Der var nogle, der klagede over Vabler i Hænderne. De blev raadet til at tage Fløjls handsker paa næste Gang; og der var nogle, der klagede over Hold i Ryggen, naar de skulde have Ribbeøvelser i Gymnastiktimen. Paa Ryggen næsten radbrækket, det kunde man takke Kartofflerne for; men de sagde aldrig noget.

Saa var Jorden, ialt ca. 1500 m² blevet omvendt, og Kartofflerne, nogle store, skæggede Herrer, skulde lægges i Jorden. Da skulde lægges rigtig, for ellers gik de til Ki neserne, og de spiser jo ikke Kartoffler. Der var mange Gange Diskussion om, hvad der var op, og hvad der var ned paa, en skægslug, kuglerund Kartoffel. Den blev gemt for senere Drøftelse, — og saa var Kartofflerne sat.

Alle gik vil i spændt Forventning. Naboens Kartoffler var allerede rede et Kvarter over Jorden. Vi spejdede vidt ud over den vidtstrakte Kartoffelform. Stadig ingen Toppe i Sigte. Drengene saa nedtrykte ud. Bare de ikke er vendt forkert. Jeg tror de er hugget. En tredje svarede

rutineret, at det var sildigmodne Kartoffler. Naboen mente, de var sat for dybt, og han forstod sig paa Kartoffler — sa' Folk.

Endelig kom de, og snart stod Marken grøn. Saa blev de fuldvoksne, Toppen gul og vissengrøn, og saa skulde de høstes.

Næh, hvor de sled, Drengene. Sikke, de brugte Tangenterne. En Kartoffeloptagningsmaskine kunde ikke gøre det bedre. Sejrstolt transporterede vi dem hjem paa Trækvogn. Der var nogle Folk, dersnakkede om Kartoffelhamstrer og Kartoffelspekulation.

Fra den Dag skjulte vi Navnet

paa Vognen, for at vedkommende ikke skulde komme inden for Assessor Thorups Rækkevidde.

Resultatet, ca. 1000 kg. blev solgt til Venner og Bekendte. Knippelgode Kartoffler 20 Øre pr. kg. frit indbaaren.

Vi var nogenlunde tilfreds med Resultatet; det var jo første Gang, vi slog os paa Landbruget.

Spejderne gaar og mumler noget om, at det er haardt at være Landmand; men de er rørende enige om at hænge i med Kartofflerne igen, og saa griner Patruljekassen veltilfreds.

Web.

Hellerups Kartoffler

Lørdag den 12. Oktober begyndte Hellerup Divisionen Kartoffelhøsten. Kl. 1^{1/2} mødte hele Divisionen paa Kartoffelmarken ved Henningsensallé i Hellerup, og de møder der endnu 5 Timer daglig, og der er langt igen, heldigvis. Tid er lig med Kartoffler, og det var jo det, der blev forlangt af os. Ikke de 130 Tønder, vi hid indtil har pillet op bag Ploven, men lige saa mange, vi kunde skaffe. Derfor bliver vi ved med at skaffe. Vi skal mindst op paa de 300 Tønder, saa egentlig er vi jo henrykte for den forlængede Ferie. Men de, der kan møde, maa tage fat og det for Alvor, thi mindst 25 Spejdere ligger regelmæssigt syge af den spanske hver Dag, saa de restende 35 Spejdere maa tage en ekstra good turn for de uarbejdsdygtige for at faa det hele til at løbe rundt. Hver møder Kl. 11 med sin Spand, Kurv eller Sæk, eller to slaar sig sammen, og saa roder man i Furen, som Kommunens Plov har draget i en tidlig Morgentime; og inden Kl. 5 har vi læsset de 3 Arbejdsvoene, som Kommunen er saa forsynlig at servere for os hver Dag. Og Læssene med Top paa (10 Tønder) forsvinder i Folkekøkkenernes kæmpemæssige Kartoffelkuler. Der skal komme mere, hvor det kom fra! Hvis nogen vil paastaa, at det just er morsomt, saa er det for ikke at støde nogen. Men der er jo noget, der hedder at tage et Tag. Foreløbig er det Tag oppe paa 672 Arbejdstimer — alene med Høstarbejdet. Men som sagt: Tid er lig med Kartoffler.

600

1. Hinnerup har gjort et mægtigt Arbejde med Nælderne.

Spejderne i Amerika og Krigen

De amerikanske Spejderkorps er blevet et meget vigtigt Led i Landets nationale Forsvar. Skønt deres Ungdom hindrer dem i at indtræde i Hæren eller Flaaden, har de vist, at de paa andre Maader, kan hjælpe med til at vinde Krigen. 365,000 Drengene har frivilligt meldt sig til

at udføre de Arbejder, som Regeringen, Præsidenten eller andre Autoriteter maatte paalægge dem.

Kun en lille Del af det Arbejde, de har udført, kan udmaales eller udtrykkes i bestemt Form. Finansministeriet har benyttet dem ved alle Frihedslaanene. Til det første

Laan indsamlede Spejderne over 25 Millioner Dollar, til det andet 102 Millioner og til det tredje godt 76 Millioner, til trods for, at de ved dette sidste Laan kun blev benyttet den sidste Uge og havde faaet Besked om kun at maatte modtage smaa Summer. De 76 Millioner blev samlet hos 640,000 Bidragsdere.

Ernæringsraadet gjorde ogsaa Brug af dem til Forøgelse af Fødemiddelproduktionen og bortset fra dem, der havde egne Haver, gjorde 9,000 Spejdere sig fortjent til Regeringsmedaljen for Havepasning og at have formaet andre til ogsaa at dyrke Smalodder.

Angaaende deres Arbejde for Justitsministeriet med at skaffe Oplysninger om Udlændinges Virksomhed, kan der ikke skrives noget offentligt, og det samme gælder om Kystvagterne, der bestaar af 75,000 Spejdere, som Marineministeriet har organiseret.

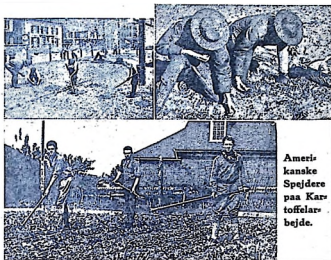
Mange Spejdere har været travlt beskæftiget med at udføre forskelligt Arbejde for Røde Kors og andre Organisationer. De har udvist Dygtighed og Paalidelighed i alle de Virksomheder, de har været beskæftiget.

Det Privilegium, de er mest stolte af, er Retten til at bære »Khaki Uniform«.

Skønt Spejderne i Amerika er langt fra Ildlinien, har de en stolt Forstaaelse af den Rolle, deres Kolleger i de Allierede Lande spiller.

Sandsynligvis vil disse fælles Interesser, som forbinder Drengene hele Verden over i et uhyre Broderskab frembringe det største Resultat af Spejderbevægelsen. Medlemmerne forbereder sig paa Fremtiden og det er meget muligt, at det vil blive dem, der kommer til at vedligeholde det internationale Kammeratskab,

Amerikanske
Spejdere
paa Karstofferarbejde.

som de Allierede Hære allerede har dannet ved Fronten. Med Milioner af Spejdere spredte over hele Jorden repræsenterende et saadant Venskab og saadanne fælles Idealier er det endog muligt at en varig Fred kunde garanteres og Muligheden for Krig for bestandig tilintetgøres.

Spejderbevægelsen har General Pershing's fulde Billigelse, og han har udtalt:

»At ærlig og trofast Arbejde i Spejderkorpsene udvikler de mandedige Egenskaber, som dygtiggør Drengene til en Borgers og Soldats alvorlige Pligter.«

Spejderbevægelsen yder et fortrinligt Grundlag for den kommende Generations Dygtiggørelse.

»En Spejder er en god Kammerat« osv.

En tidligere Triester-Spejder, der naturligvis talte flydende italiensk, gjorde Tjeneste i den østrigske Hær ved Fronten i Nord-italien.

En Dag blev han paa Gaden i Udine tiltalt af en ung Mand, der præsenterede sig som italiensk Spejder. Han havde nemlig opdaget Spejdermærket paa Østrigerens Uniformskasket.

Bekendtskabet var snart gjort, og nu foretog de to »Fjendene«, men Kammerater, Udflugter i Omegnen og drøftede ved smaa private Lejrbaale fælles Interesser.

En anden Spejder, som kun talte tysk, og ogsaa var ved Fronten i Norditalien, blev en Dag opmærksom paa en Dreng, som foretog nogle mærkelige Bevægelser med højre Arm, idet han samtidig pegede paa Østrigerens Kasket. Atter var det Spejdermærket, som røbede

Udenlandske Spejdere

Af Tropsfører Bunde der fac
Tiden opholder sig i Østtrig.

Kammeraten, og den mærkelige Armbevægelse var kun »den internationale Spejderhilsen«.

Drengen forsvandt, men viste sig kort efter med sit Spejdermærke og Fattruljeflag. Derpaa spiste de sammen til Aften, og trods sproglige Vanskeligheder fortsattes Bekendtskabet til Glæde for begge Parter.

Det er to gode Eksempler paa den Kammeratskabsfølelse, som er en af Grundpillerne i vor Bevægelse, og som kun kender »Fjende« Begrebet i Terrænlegen.

Syriske Spejdere

Forrige Aar optog en ungarsk Lejtnant Arbejdet blandt Ungdommen i Aleppa i Syrien for at uddanne den til Spejdere.

Der findes nu 300 Spejdere under Ledelse af arabiske Tropsførere.

Det tyrkiske og arabiske Sprog er ligeberettiget. Af etnografiske Grunde har man i Stedet for Spejderhatten bibeholdt det arabiske Hovedklæde.

Skolerne har stillet sig yderst velvillig til Sagen og Skolepladserne er i samme Anledning ændret saaledes, at der Tirsdag og Torsdag øves Spejdersport.

Saa mærkeligt det end lyden har Bevægelsen fundet den største Forstaaelse baade hos den indfødte Befolkning og hos Gæstligheden.

Foruden aln. Spejdersport undervises af Fagfolk i forskellige Haandværk, i Landvæsen, Husdyrbrug o. s. v.

Spejderne rekrutteres baade fra Mellemkolen og højere Skoler.

Sommertur gennem Telemarken

Omkring midten av juli drog 10 av 1. Nordstrands gutter, feltutrustet for tre døgn, med toget til Skien, hvor vi ankom ved midnattstid. I Ynglingeforeningens lokale skulle der overnattes, men ubehagelig stor blev vor overraskelse, da vi fandt, at de eftertragtede gulvflater lignet en moderne slagmark med et hode og nogen ben hist og en klædeshaug her. En av de overlevende, føreren, fortalte os imidlertid at disse tilsyneladende livløse kroppor var en av Kristianias speidertropper. I de smaa nattemer snek vi os saa ned til jernbanestationen igjen og tok en tredje klasse's vogn i besiddelse.

Sønnen forsvandt i det solen randt, og et par av guttene kunde allerede som resultat av en liten natlig ekspedition meddele, hvor baaten laa, som skulle bringe os op igennem Skiensvassdraget. I straalende solskin førtes vi gjennom en likesaa straalende naturskjøn egn, gjennom Løveidkanalen til Nordsjø, og op gjennom de 14 sluser med de skummende fosser ved siden til Bandak og frem til Kirkebn, hvor Adams uforgjængelige befordringsmiddel »apostolens heste« stod til disposisjon. Ved hjelp av disse tilbakeslaes de ca. 25 km til Selfjord, hvor vi ankom ved ti tiden om aften, men den nat uteblev ganske rigtig den sedvanlige livlighet ved første leirnat, og det blev tropsføreren, som denne gang fik vække op. Leiren laa paa en bakers eiendom,

og selvsagt fik baade han og hans kaker ben at gaa paa. Efter at ha plastret et par ben, bar det med liv og sang avsted igjen. Vor vei tok imidlertid snart av fra hovedveien og gik paa gammel god norsk maner som en ren Jakobsstige ret mot himlen. Den opstigning skilte os av med al umødig vandbalast og fedtstof. Ved middagstid naaede vi frem til en sæter, hvor vi snart som stjerner laa placert rundt rommestuerne, og den øvrige sæterskost blev i parantes bemerket heller ikke vraket. Den aften kom vi akkurat ind i vore telter før himlens sluser blev aapnet, men du kinses for myg. Det saa ut som vi alle laa i de vildeste feberfantasier, for baade armer og ben gik i søvne efter den paagaende myggen. Næste morgen saa vi ut som om vi hadde deltatt i en forfærdelig boksekamp, men derfor ingen sure miner (cfr. billedet). Saa gik vi öfver daggstänkta berg: som lå ned mot Sauland, hvor vi tok ind »bunkers« og fortsatte marsjen til vi hadde 35 km bak os.

Næste dag paany opstigning til Tuddal sanatorium, hvor vi fandt gammel gjæsteventighet og gammelt godt hjertelag. Med sterk spænding

gik vi til ro den nat, for Gausta toppen skulle bestiges næste dag, men den kjæmpen laa helst i taake. Ut gjennom telduken kiket vi derfor ret som det var, om morgenrødens skjær snart viste sig. Jo der kom den, hurra! Paa benens alle mand, og vi forbedret rekorden til toppen den dag. Det syn som møtte os paa toppen kan ikke beskrives, det maa sees: Jotunfjeldene, Haredangerviddene, Kristianfjorden osv. laa foran os. For en natur, og hvor naturens Herre er stor. Selve toppen er en eneste stenros med stensblokker slængt omkring som efter et vulkansk utbrud. I ren glideflugt dalte vi ned i Vestfjordalen, og naaede Rjukan samme aften. Her medgik to dage til at bese de storeslagne anlag ved Norsk Hydro.

Fra Rjukan. med elektrisk jernbane, baat og apostelheste til Bolkesjø og Kongsberg. I verkets bil, som vi kapret paa velen, eskortertes vi til gruberne, og hadde en længere kjøretur med Lilleputjernbanen ind i fjeldet, hvor vi saa maskinhallen og en del gamle gruber. Fornøjet over atter at se dagens lys og over en vellykket tilendebragt tur, avsluttet vi med et forfriskende bad ved rivieren d. e. elvebredden.

B. B.

Ja, Bladene er ved at falde, de lægger sig overalt paa Gader og Veje: Lindens bløde, gule Hjerter og Elmens kvelledede Lapper eller Ahornens plettede Hænder og Hestekastaniens gule, stribebede Fingre. Men tættest og sikrest lægger de sig i Skoven. Der er der endnu ingen Vind, der ubarmhjerterigt kører rundt med dem, smudser dem til, samler dem i Drivere og splitter dem ad igen. Derinde falder de roligt og danner Efteraarets røde Tæppe om Bøgetræets Fod.

Endnu sidder dog mange af dem paa Træerne, men Skoven er ved at blive gennemsigtig. Set paa Afstand virker den som en farvet Masse, hvor de mørke, tætte Ege og de lysegule Birke præsenterer sig paa Baggrund af de brune Bøge, og de sorte Naaletræer staar som tætte takkede Grupper, men derinde i Bladenes stadige Falden mærker man, hvordan der efterhaanden gøres Plads for Lyset. Man fornemmer Efteraaret gennem baade Øje og Øre. Bævreaspens Blade klapper i den svageste Brise og ogsaa alle de andre Træers Blade hvisker i Vinden med Efteraarets klingende Toner, der er saa forskellene fra Suset i Sommer-skoven.

Ogsaa i Granskoven er der Fald — af Naale, der øger Laget fra tidligere Aar uden at gøre det tykkere, og op igennem Tæppet af Blade og Naale skyder Svampefloret frem. Det har sine egne Farver, skinnende hvide, højrode, gule, violette og grønne. De myldrer op alle Vegne, smaa og store, spredt og i Klumper; de samler sig om Træstubbene og danner Hekseringe.

Svampe — saa tænker I straks paa spiselige Svampe, og jeres første Spørgsmaal er: Kan den

Woodcraft

De viise Bladene kalder
Ved Løvfaldet i Blæven
Og Høstens gyldne Farver
Førsteds og Løvens,
De viker h'is drøgende
Som Værens skure grønne;
Ud, Spødet, i den Jægnede
Hæstved at se det skønne

spises? Hvordan kan man kende den? Og saa har vel neppe ret mange af jer smagt Svampe eller samlet Svampe, og I ved ikke, at man helst maa vide Besked med alle de almindelige for at kende de spiselige. I Bøgeskovens Stubbe staar i store Klumper de gule Svovlhatte. Stokkene er tynde og lange, Hattene er gule — maaske lidt mørkere i Huden — og Lamellerne er mørke, ligesom af sort Støv, det er »Sporener«, der altid kommer frem der, og som hos dem er sorte. Der staar ogsaa almindelig de lidt større »Honningsvampe«, hvis brune Overside har smaa mørke Haarskæl, og hvis Stokke, der ofte bliver tykke opefter, har en lille Ring oppe under Hatten. Oppe i Bøgetræernes Grene sidder ene eller i smaa Klumper de skinnende hvide »slim Ringhatte« med en flot hvelvet Hat, der er stor i Forhold til den tynde og korte Stok. Ude mellem Bøgeskovens Blade staar de smaa violette »Amesthatte«, skinnende hvide »Elfenshatte«, der er saa slimede, at Bladene hænger fast ved deres Overflade, de graagrønne »Anis-tragthatte«, der er temmelig smaa og tynde og lugter tydeligt af Anis (Kongen af Danmarks Bolscher), der møder vi den sorte Skørhat, snævt i gamle sorte og tørre Eksem-

plarer, snart i unge, hvide tragtformede, og vi kender den paa den korte Stok og tykke »Lameller«; der staar ogsaa den hvide Tragt Mælkehate, som vi maaske straks antager for en Skørhat, til vi bryder dens Lameller og ser Mælkesaften komme frem i Draaber; saa staar der nogle røde Svampe, som i straks vilde stikke mig ud for Fluesvampe, det er Gift-Skørhat, den har en kort, glat Stok uden Ring og en Hat uden Pletter og mere rigtig rød end Fluesvampens. Inde i Granskoven finder vi ogsaa mange forskellige, som mest hører til der, de smaa brunlige, grenede Køllesvampe og de brunrøde Mælkehate, der saa tit danner Hekseringe. Fluesvampen møder vi alle Vegne, baade den store røde Fluesvamp og Perlefluesvampen med den tykke Stok og rødlig graubrun Hat, og hvis Rød rødner i Luften, og den brune, farlige Panterfluesvamp, der kan ligne Perlefluesvampen, og den gullige Løgknoldet Fluesvamp og den hvidlige eller lysegule kugleknoldet Fluesvamp, der begge er slomme, fordi de som unge, naar deres Knold og Hat gaar ud i et, er lette at forveksle med unge Champignonner, hvis Lameller endnu ikke er begyndt at blive mørke. Ogsaa Rørhattene med Rør under Hatten i Stedet for Blade (»Lameller«) vrimer det med allevegne. Det er altsaa ikke for sent endnu at gaa ud og botanisere Svampe. Men venten man at samle til Mad, saa er det for sent, den spiselige Rørhat er færdig og Cantareller og Champignonner er faatalige og næsten alle for gamle.

Alt det og meget mere om Svampe saa jeg forleden Dag paa en lille Tur i Skoven. Der har i Aar i Tidens Løb været mange

Svampe, selv om der ikke til nogen enkelt Tid har været saa stort et Flor, som vi kan have.

Bedst som jeg den Dag gik gennem en Grantrykning kom jeg lige ind i Fuglekongetrækket. Det er karakteristisk, at alle de Drengene, der var med mig, hørte det, men ingen havde set de smaa Fugle. Det er dog ikke saa vanskeligt, naar man er lidt taalmodig. Sisisi, sisisi lyder det spædt, men ustandseligt i en høj Tone, der omgiver en omtrent som Græshoppernes »Sisien«, der kan være helt vanskelig at stedfæste. Sisisi lyder det fra Træerne over en, foran og bagved en, man synes lige ind paa, og man ser ingenting, før Øjet fanges af en meget hurtig Bevægelse. Saa ser man en lille bitte Fugl, den mindste, vi har, i ustandseligt Uro, men altid i korte, lynsnare Sæt, der ikke let fanger Øjet, saa meget mere som enhver lille tynd Gren eller Grandusk fuldstændig kan skjule hele Personen. Det er en lille spinkelt Tingest, dens Fjerdragt er blød og gør den en Smule buttet, og dens Vinger syns som to smaa Spidser ud af Fjere. Farven er grønlig med et tydeligt lysere Vingebaand og en tydelig gulrød Issestribe. Den piller og søger i Kviste og Blade med sit fine spidse Næb, og dens smaa Vinger er hele Tiden i Bevægelse, mens den ustandseligt snakkende smutter rundt. Nu er den under, nu over Grenen, nu hænger den pludseligt frit i Luften foran en Gren med svirrende Vinger som en stor Sommerfugl. Og har man først faaet Øje paa en, saa opdager man flere og flere i korte Glimt. De er slet ikke sky, men pludselig stikker en af dem af længere hen i Skoven, og de andre følger en for en, og saadan gaar Trækket gennem

Skoven. Forleden var der en i et Træ uden for min Dør i Hellerup lige saa selvfølgelig og ugenert. De er Foraars- og Efteraarsgæster i store Skarer saavel som Stregfugle.

For nogle Dage siden var jeg en Cykletur ud gennem Landet. Markerne og Grøfterne og Digerne bar Høstens Blomster; det var den gule Oxesøj, de »onde« Urter i Roemarkerne, de hvide Rølliker paa Græsmarkerne og Stifmodersblomster og blaa Skallioser i Stubmarkerne; det var først og fremst Regnfang med de lysende gule knapformede Kurve i Halvskærm paa lange Stængler med fintakkede Blade blandet med violette Knopurter paa Diger og Grøftevolde. Og i de store Blomsterkurve sad Insekterne dovne og færdige. I en stor hvid Georgine sad en stor Blomsterflue — en af dem, der ligner Bier, og som ellers er saa sky og hurtige. Den sad der ganske upaavirkelig. Snablen ledte ned i det gule Blomsterstøv, men den flyttede sig ikke engang, da jeg pirrede til den. Langs Vejen til Gurte stod Tjørn i Række, dyngende fulde af de røde Kødbær, andre Steder stod der Røn — særlig bornholmsk Røn — ogsaa behængte med Bær; Vinterfoder til Fugle. Enkelte Stærflække sad skræppende i Telefontraadene, og langs Vejen vandrede Flokke af Skovspurve og Gulsurve og samlede Frø. Det er morsomt at se Markens Fugle gemmende sig paa samme Maade som Markens Dyr, trykkende sig ned og stolende paa, at ingen ser dem. Det kan Gulsurven, og kommer man den overraskende nær, kan den ligefrem »mave« sig henover Jorden, krydende jævnt ligesom en Mus, saadan kravlede en langs Vejkanten en Alen fra min Cykle et lille

Stykke, før den fløj op. Naar saadan en hel Flok flyver op, saa søger Skovspurvne op i Træer, men Gulsurvne søger ind over Markerne og sætter sig paa Jorden.

Midt ude paa Gurte Sø svømmede en Flok paa 30 Vildænder, de er sky nu. Saa snart vi kom frem i Skovbrynet ned mod Seen rejste, de og spredte sig forskellige Steder hen over Seen.

Jo, Efteraaret mærkes paa alle Maader.

Klaus Vedel.

Eftertryk forbydes.

Nørrejske Division.

Randers Tropp

har i Agitationsøjemed afholdt en stor Aftenunderholdning.

Tropsfører, Adjunkt Ottosen indledede med at omtale Korpsets Ideal og Maal. Divisionschefen, Korpssjef E. Hartvig-Møller talte om Randers Tropp og Troppsrådets Formand, Ritmester von Scholten talte til Forældrene. Derpaa førtes Fanen til venstre Fløj og selve Opvisningen indlededes med at Tropsførerens foretog nogle Sange. 2 mindre Hold boksede først — en Boksør fik adskillige planlagte Kvæstelser, som en Ambulancetrup tilvejebragte — og derpaa fulgte en spændende Kamp mellem Troppassisterne Frøen og Markusen. Tropsførerens sang atter, og derefter fulgte — ikke de obligate dyreste Tableau'er, men en Lejlsagn med elektrisk Lejrild, om hvilken Troppen, der er paa ca. 90 Mand, grupperede sig og sang.

Aftenen sluttede, som Tradition i Nørrejske Division byder — med en lille Dans.

Div. Med.

Fyens Division.

1. Ringe.

Troppen havde Sommerlejr paa Turo i August.

Troppen har intet foretaget siden Sommerlejren, udover, at den paa Fredsagen solgte 700 Flag.

Lærer Eriksen er fratrædt som Tropsfører. Troppen tæller 16 Mand.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12-5 1/2

1. Nørrebro har denne Gang vundet
Præmien paa de 5 Kr. (se Kartoflerne).

Evens Division.

1. Assens.

Troppen deltog i Divisionens Sommerlejr ved Aa.

Troppen har i de foreløbne Maanedes nærmest viet sig til Nældeerne. Arbejdet har dog været meget hammet af den megen Regn. Ogsaa i Kartoflerne har Troppen arbejdet en Del.

Den 8. September havde Troppens Fodboldhold en Kamp i Barløse med Barløse Fodboldhold. Troppen vandt med 2 Maal mod 1.

Patruljemøderne har nærmest været helliget i Kl. Prøven, første Hjalp og Signalering. Patruljen i Gelsted har arbejdet paa II Kl. Prøven.

6 Mand er udraadt af Troppen paa

Grund af Bortrejse fra Byen. Troppen teller nu 45 Mand.

1. Faaborg.

Troppen deltog i Divisionens Sommerlejr ved Aa.

Troppen har haft Nældelejr ved Dyreborg fra den 15. til 18. August og fra den 26. til den 29. August. Vejret var saalegt, idet det i al denne Tid kun regnede 3 Dage. Den 26. September var Troppen igen ude efter Nælde, men denne Gang i østende Regnvejr. Der har ikke været Patruljemøder som Følge af Nældehesten. Enhver har dog i sin Frihed været i Nældeerne.

Troppen har paa Fredsdagen afsat 1500 Flag.

Troppen har haft en Afgang paa 9

Mand hovedsagligt paa Grund af Bortrejse fra Byen. Der er optaget 4 nye Medlemmer. Troppen teller nu ialt 31 Mand.

1. Haarby.

Troppen har ligget i Sommerlejr ved »Legismose« fra den 11. til den 13. August. Troppen har ellers fuldstændig helliget sig Nældeerne.

Den 30. August havde Troppen en Marschur paa 3 Mil. Patruljemøderne har været brugt til: Løb, Exerits og Signalering. Troppen har haft en Tilgang paa 4 Mand og en Afgang af 1. Den teller nu ialt 12 Mand.

1. Korinth.

Troppen deltog i Divisionens Sommerlejr. Der har ikke været afholdt nogen Øvelse af Hensyn til Nældearbejdet. Af samme Grund heller ingen Patruljemøder. Resultatet er imidlertid meget magert paa Grund af den megen Regn. Troppen afsatte paa Fredsdagen 200 Flag. Troppen har haft en Afgang af en Mand og en Tilgang af 1. Troppen teller nu ialt 12 Mand.

1. Kerteminde.

Troppen har været i Nældeerne den 22. September. Der har kun været afholdt 1 Øvelse. Til Patruljemøderne har man kun arbejdet paa II Kl. Prøven.

1. og 2. Odense.

Troppene deltog i Divisionens Sommerlejr ved Aa.

Troppene har i de foreløbne Maanedes næsten udelukkende helliget sig Nældehesten. Saaledes var der Nældelejr ved Langese den 24.-25. August. Resultatet af Nældehesten er imidlertid meget magert paa Grund af den store Mængde Regn, der er faldet omkring Odense. Store Masser af Nælde er ligefrem raadnet op lige for Næsen af Troppene uden, at nogen har været i Stand til at gøre noget.

Patruljemøderne har for 1. Trops Vedkommende nærmest været anvendt paa Signalering og Træning til I Kl. Prøven. 4. Patrulje har ved et Møde øvet Hyttebygning. 1 2 Tropp har der paa Grund af Nældehesten ikke været afholdt Patruljemøder. Troppene har lovrigt forberedt sig paa en Opvisning, som tænkes afholdt omkring 1. November. Troppene teller nu 77 Mand. Der solgtes paa Fredsdagen 3000 Flag.

Da 1. Bickersed indtog sit Sommer-Middagsmaaltid.

Den mærkelige Tid, vi lever i, har set mange ejendommelige Typer dukke op. Een af de interessanteste er »den 17-aarige Direktør« — den purunge Stoforretningsmand, som for faa Aar siden under de rolige Forhold sled i det bag Disken fra 8 Morgen til 9 Aften for at tjene de usle Skillinger, der blev budt ham som Lærling, men som takket være de røgte Vande og en eller anden speciel Evne har svunget sig mægtigt i Vejret.

Der er oplevet mange af den Slags Eventyr, som oftest straalende men korte — det, der blev tjent let, er ogsaa gaaet let. De fleste af de kære Børn, der har gjort store Forretninger og tjent mange Penge, har manglet Erfaringer og er hurtigt blevet taget ved Næsen. Næsten alle bruger eller taber, hvad de har tjent, og staar før eller senere tomhændede og slukerede tilbage, umodne som de har været til at være Ledere for Folk og Forretning.

Jeg har altid stillet mig noget skeptisk overfor disse Flødeskæg, naar de kom og diskede op med de mægtige Forretninger, de havde gjort — for det er nu forbandet svært at tro paa, at disse unge Drengene, som man selv for 5—6 Aar siden i Børneskolen forgæves bestræbte sig for at lære at stave og regne nogenlunde hæderligt, nu gaar rundt og tjener halve og hele Hundredtusinder af Kroner om Aaret, mens man selv, naar man endelig engang faar taget en skallet Embedseksamen, kan haabe paa at kunne tjene et Par Tusinde.

Dog, Kendsgerningerne taler ofte et ganske urveddigt Sprog, og det kan i saadanne Tilfælde være ganske lærerigt at se lidt nærmere paa Tingene.

EN GAMMEL SPEJDER

En af de unge, som har svunget sig op under Krigen, et Direktør Frede Nehm, Leder og delvis Ejer af »Nordisk Handels- & Sjøfarts Compagni«. Han er lige fyldt 20 Aar, har allerede udrettet ikke saa helt lidt og vistnok tjent en ret stor Formue. Og saa er der det interessante ved ham, at han er gammel Spejder . . .

Jeg har smilet saa mange Gange ad Frede, naar jeg mødte ham paa Københavns Gader, og han i en af sine store, flotte Luksusbiler i en stor Bue svingede op paa Siden af mig for at fortælle om en eller anden stor Forretningsbedrift, han havde øvet. Jeg plejede at smile skeptisk og dividerede kraftigt — Undersøgelsen af andre unge Forretningslævers Eventyr havde gjort mig vantro og belært mig om, hvilken rig Fantasi d'Herrer var i Besiddelse af. Men Frede saa paa mig med sine store forundrede Øjne, der baade kan afspejle Alverdens Snedighed og Alverdens Naivitet og inviterede mig med sin »soig nered« Røst til at besøge hans Firma ved Lejlighed.

I et Aars Tid har jeg slaadt det hen i Spøg, men forleden, da min Vej faldt forbi, saa jeg ovenfor i Kontorerne. Hvad jeg her saa og hørte gav mig Respekt for Manden. Et Indtryk af Soliditet og Finedt fik man fra først til sidst, der var et Præg over det hele som over et gammelt fornemt Handelshus — og i det inderste elegante Kontor

troned i Direktørstolen den 20-aarige i egen høje Person.

For 7 Aar siden, i 1911, da Ove Holm og jeg som Skoledrenge i Hellerup/Gymnasium ledede »Skolebladet«, skulde dette i sit sidste Nummer for Sommerferien som sædvanlig bringe en Artikel om de Elever, der det Aar forlod Skolen, og hvad de havde tænkt sig at slaa ind paa. Blandt disse var Frede Nehm, der gik ud, før han endnu helt var blevet 14 Aar gammel — saa travlt havde han med at komme ud i det praktiske Liv!

Jeg har ofte moret mig selv og andre med det Svar, Frede gav mig, da jeg ved denne Lejlighed interviewede ham og spurgte, hvad han nu skulde til at beskæftige sig med.

»Jeg skal i Chokoladefabrikant-Lære«, svarede han med sin sære Stemme, hvis dybe a'er kunde give den en halvt skabagtig Klang, og saa saa han paa mig med sine runde troskyldige Øjne. Det var slet ingen Vittighed fra hans Side, men ramme Alvor — han fandt det uanbærligt ganske naturligt at sige saadan noget.

Den var vist første Gang, jeg lo hjærteligt ad Frede, og som saa ofte senere forstod han slet ikke, hvorfor jeg lo.

En Sommerdag to Aar senere, i 1913, laa Frede Nehm, der da var 15 Aar gammel, med sin Kutter i Helsingør Havn. Han var alligevel ikke kommen i »Chokoladefabrikant-Lære«, men havde nu de to Aar været i Manufakturhandler-Lære i en af Magasin du Nord's Filialer, hvor han arbejdede fra Kl. 7 1/2 Morgen til Kl. 9 Aften. En langvarig Sygdom med Sars-torleophold havde han haft i den

sidste Del af Perioden. Og som en særlig Rekreation havde han nu været paa Langtur med sin Kutter og var for hjemadgaende. Hans Handelstalent havde iøvrigt allerede dengang givet sig Udslag i smaa private Forretninger, og han havde samlet sig et Par Tusinde Kroner, som han havde sat i — en Kutter og en Motorcykle.

Nu laa han altsaa i Helsingør Havn med Sejl oppe for at tage Kursen mod Hellerup. Da han staar ud af Havnen kommer en Mand løbende. Han var kommen for sent til Helsingborg Færge og skulde endelig naa Toget til Kristiania, og han beder da indtrængende Frede Nehm om for gode Ord og god Duser at sejle ham over Sundet. Nu blæste der en meget stærk Storm, og det var forbundet med nogen Risiko at stikke tværs over Sundet. Men Nordmanden overtog med Glæde Risikoen for Skuden, og saa var Frede straks parat, det var ham oven i Købet en speciel Fornøjelse — for Sportsmand om en Hals har Frede Nehm altid været.

Da de naaede Helsingborg Havn, var en Dampfer for udadgaende, og Kutteren maatte vige, men i den stærke Storm vilde den ikke gaa over Stag — og blev slaet ind mod Brohovedet, hvor den knuste Stevnen. Nordmanden stak Frede Nehm en halv Snes Hundrede kroner Lapper til Reparationen og sprang i Land.

Dette lille raske Eventyr skaffede Frede Nehm hans første betydelige Stilling. Reparationen kostede ikke saa meget som ventet, og Nehm returnerede Restbeløbet, 5—600 Kr.

Under Sejlturen havde Nordmanden fattet Interesse for den

dristige, unge Fyr. Denne Nordmand viste sig nu at være en af Norges største Arkitekter og Bygherrer, og han inviterede Frede til at besøge sig i Bergen, hvor han boede. Da han erfarede at Frede for Tiden var uden Beskæftigelse, tilbød han ham Plads paa et af sine Kontorer. Lønnen var 150 Kr. maanedlig og fri Station.

1/15 Aar efter var Frede Nehm hans Inspektør paa Nordlandet med en Gage paa 600 Kr. pr. Maaned. Han var da 17 Aar gl. Men han var blevet ked af Livet i det nordlige Norge og længtes tilbage til København, hvor han vilde begynde at drive Forretning for egen Regning — og saa rejste han.

Mens han opholdt sig paa Nordlandet havde han iøvrigt tjent en Mængde Penge ved at eksportere Fisk til Rusland, men hen mod Slutningen af Perioden havde han Uheld med sig og led store Tab — hele Fortjenesten, 50—60,000 Kr., gik næsten tabt og med 3—4000 Kr. vendte han tilbage til København.

Her begyndte et nyt Afsnit af hans Liv. Han udnyttede en Evne paa et snævert begrænset Felt og tjente atter store Penge. Som saa mange andre unge Mennesker havde han haft en mægtig Interesse for Motorcykler og Vogne, han havde syslet meget med Motorer og var saa fortrolig med de forskellige Firmamærker, at han kunde kende dem alene paa Motorens Lyd.

Han slog da ind paa Handel med brugte Motorvogne og Motorcykler, Køb og Salg, og virkede ved en utallig Mængde smaa Annoncer i Dagbladene.

I Sommeren 1916 havde han en Del forskellige saakaldte »Krigsforretninger«, snart tjente han store Penge, snart tabte han, men havde

i det Store og Hele ingen rigtig Fortjeneste her. Saa kastede han sig atter med Fornyet Energi over Håndelen med Motorkøretøjer, som da efterhaanden blev en hel stor Virksomhed. Fra 1. Januar til 1. Maj 1917 købte og solgte han alene 22 Automobiler og 65 Motorcykler uden fremmed Hjælp — og tjente styrtende med Penge. Han forudsaa, hvad Benzin/Manglen vilde ende med og havde realiseret alt inden 1. Maj 1917. Tiden førte med sig, at denne Forretning gik i Staa — og Frede Nehm gik straks over i en anden Branche.

I Sommeren 1917 handlede han med Jern og Karbid og tjente paa et Par Maaneder op mod et halvt hundrede tusinde Kroner.

Det kunde nu altsammen være meget godt med alle disse store Fortjenester, men Frede Nehm var dog paa dette Tidspunkt ikke naaet op over de mange andre unge Handelsløvere — eller lad mig sige Handelsløvers! — Niveau.

I Løbet af Sommeren 1917 var han imidlertid kommen i Forbindelse med nogle store svenske Handelsfirmaer som »General Trading Co.«, »Swedish Trading Co.« o. lign. Det var dem, han bl. a. havde solgt de store Partier Karbid for. Han foreslog nu »General Trading Co.« at oprette en Filial i København, og da dette Selskab i Nehm havde fundet en meget dygtig Sælger, gik det ind paa Planen og oprettede med ham som Bestyrer en Filial under Navnet »United Trading Co.«

Dette blev senere lavet om til »Nordisk Handels- & Sjøfarts Co.«, løsrivet fra Moderselskabet og gjort til et selvstændigt Aktieselskab med Frede Nehm som administrerende Direktør, mod at han tegnede sig

selv for en meget betydelig Del af Aktiebeløbet.

Nehm havde først en svensk Meddirektør — men inden der var gaaet et Aar havde han selv erhvervet sig en overvældende Aktiemajoritet og gjort sig selv til Enes direktør.

I Hvad Virksomheden består i? Ja, vist i Grunden Køb og Salg af alt muligt mellem Himmel og Jord — lige fra Træskossem til Leverpostej. Maaske nok hovedsagelig Handel med Fødevarer. Elt-met har f. Eks. leveret store Mængder af Levnedsmidler til Finland.

Iøvrigt har det ogsaa slaet ind paa Fabrikation, væsentlig af forskellige Slags »Erstatninger«, f. Eks. Møbelpolitur, Træskolakk, Kontorlin, Konsistensfedt. Frede Nehm har indrettet sig sit eget Laborato-

rium, hvori han selv eksperimenterer med Fremstilling af »Erstatninger« for mange forskellige Ting. Fremstillingen af Møbelpolitur »Erstatningen«, der er bleven en saa indbringende Handelsvare, da Politur ikke er til at skaffe, har han saaledes selv fundet ud af.

I ovenstaaende Fremstilling af, hvordan Frede Nehm har banet sig Vej fremad til Direktørstolen, findes naturligvis kun de store Træk. Hans Handelstalent har givet sig mangfoldige andre Udslag, hans Initiativ har været vaagent, og hans Energi rastløs paa Færde. Med sin Ungdom har han rimeligvis løbet Fanden mod Væggen mange Gange, ofte haft Uheld og Tab. Men oftest har Heldet og Vindingen været paa hans Side.

Han har været forsigtigere end de fleste andre af Tidens purunge Forretningsmænd, og han har dispo-neret kloge. Derfor sidder han nu som Direktør for et stort Selskab, som han oven i Købet næsten kan sige er hans eget, og i Bestyrrelsen har han kendte og fine Navne, som fortæller, at han har skabt et solidt og vel afbalanceret Foretagende.

Det er sikkert ikke altid lige let for en ung Forretningsmand at klare denne Tids vanskelige Skær — ofte kan Fristelsen for en 20-aarig Direktør til at lave Forretninger, som han helst ikke skulde indlade sig paa, sikkert være stor. Det maa haabes at den »gamle« Spejder vil klare Skærene!

T. Fr.

ADMIRALENS DRENGE

EN FORTÆLLING OM ODDER-PATRULJENS HÆNDELSER AF E. LE BRETON-MARTIN

To store, skulende Bøller holdt ham, den ene havde stort Skæg, den anden var lille og glatbarberet og kopparret. Ved Bordet sad de til midt med Whisky og Glas foran sig, og Luftten stank af Shag-tobak.

Den ene af Mændene ved Bordet var en bleg og usund udsæende Skurk med en Stok i venstre Haand og øjensynlig med et vanskabt høje Ben.

Det maatte være Halte-Hans.
»Nok en Hvalp!« brummede den sort-skæggede Mand, og udstødte som den anden, som vi pulveriserede. Hvad vil du her, du Rævepels? Svar mig, eller jeg slaar dig løvende.« Det saa nok ud til, at han kunde gøre det.

KAPITEL XXX Hænderne opl

»Sikken en Tid det varer,« mumlede Gaardejeren til Bob; »man skulde da tro, han kunde være tilbage nu.«

Blæsten var taget til, og Lyden af Klokker, som David havde faaet til at ringe, og Støjen af Folkene i Huset var ikke til at høre paa Grund af Suset i Tæpperne.

»Det synes jeg ogsaa,« svarede Bob bekvemt. »Synes De, ikke vi skal gaa frem og se, om der er hænder han noget?«

»Lad os hellere det,« svarede Gaard-

ejeren, og saa stille som muligt skyndte den lille Skare sig i samme Retning, som Patruljeføreren var gaaet i.

I Maanelyst gjorde Bob nu en stor Opdagelse.

Da David faldt, havde han tabt sin Stav, som var kommet til at ligge tværs over Alarmeringsstørten, og nu saa det ud for Bob, som om Stavens ene Ende svævede frit i Luften. Bob greb Gerard i Armen. »Hvad siger du til det?« mumlede han.

»Det er David,« hviskede Gerald.

»Den maa jo ligge paa noget.«

»Paa en Snor,« svarede Bob. »Se du ikke med paa, hvad der er sket! David er snublet over Snoren, der fører til en Alarmsklokke, og jeg er lige saa sikker paa, at de har fanget ham og slæbt ham ind.«

Dette hviskede han ogsaa til Gaardejeren, som saa omhyggeligt paa Staven og svarede: »Ja det passer vist godt nok.«

Pludselig stod de alle dødsdulle. Det Vindue, som David havde villat kigge ind igennem, blev lukket med Skodder indfra, men de kunde høre den dumpe Støj af vrede Stemmer.

»De har hugget Drengen,« hviskede Gaardejeren. »Halte-Hans er ikke alene. Hvad skal vi nu gøre?«

»Jeg har en Idé,« svarede Bob. »Jeg kryber helt hen til Huset og udstøder

et Skrig. De og Deres ene Mand, Bill dér, stiller Dem hver paa sin Side af Døren med Deres Besser. De tager Dem af de Fyre, der sikkert kommer ud for at se, hvad der er paa Færde. Alle I andre — Gerald, Harry og De, Tom — gaar om paa den anden Side af Huset, og naar jeg raaber: »Besserne parallel!« svarer I: »Klar!« Saa tror Banditterne, at Huset er omringet, og vi hugger dem. Hold Stavene mod Skuldrene, saa kan de te ud som rigtige Besser i Marked, og to rigtige Besser har vi jo.«

»Paa paa Snoren,« hviskede Bob, da de var ved at gaa til deres Pladser paa begge Sider af Huset. Selv krøb han ned bag en Busk.

Støjen inde i Huset blev højere og var sikkert ikke til luttet Omringning for den fange David.

Nu udstødte Bob et skingrende Skrig. Støjen derinde ophørte straks, og et Øjeblik efter smækkede Døren op og to Mænd kom frem i Aabningen. Den ene var den sort-skæggede Mand, den anden var Halte-Hans.

»Hænderne op eller I er Dødsens,« brølede Gaardejeren og stjødte paa Halte-Hans Hoved, mens Bill holdt sin Basse lige for den anden, og Bob raabte:

»Huset er omringet. Givgi al Modstand, vi er alle bevæbnede!«

Der kunde efter Larmen at dømmes

lige saa godt have været tolv Mand, og de to Skurke rakte uvirkeligt Arzenei i Vejret. Bøssebold lige under Næsen var ikke det, de holdt mest af.

»Paa paa, paa endelig paa, at den ikke gaar af,« Hr. Gaardejer Møksvort,« jamrede Hætte-Hans. »Hvad vil De mig. Er De blevet gal?»

Der lød et Brag inde fra Huset. David havde grebet en Stol og slynget den i Hovedet paa en af de to andre Slynget, der lige vilde til at fare løs paa ham. Bandende og skældende flygtede den fjerde Bandit til Døren, men da han fik Øje paa sine to Kammerater, som Bill og Gaardejeren havde paa Kornet, blev han ligbleg og vilde styrtet ud gennem Bagdøren.

Hier var Gerald og Harry parat til at modtage ham, og da han kom farende stak Gerald sin Stav ind mellem Benene paa ham, saa han faldt lige paa Maven. Drengene styrtede sig øjeblikkelig over ham, og Gaardskarlen Tom kom dem til Hjælp. »Ham skal jeg nok holde i Ro,« sagde Tom, en stor stærk Fyr, »nåb i om til de andre.«

Nu kom David ud, lidt bleget, men ellers ikke medtaget.

»Den ene af dem slog jeg i Gulvet,« sagde han; »de er store Slynget alle fire,« Han gik.

»Eaa fat i noget Reb,« raabte Gaardejeren, »vi maa hellere binde dem. En af jer, Dreng, kan imens løbe til Landsbyen en Fjerdingsvej længere nede ad Vejen og faa fat i et Par Politibetjente.«

Inde i Huset fandt David og Bob en stor Rulle Reb, og de fire Slynget blev bundet forvarligt. De var helt forvirrede og modstandselse, fordi de var blevet overmandet saa hurtigt.

De to Landsbybetjente blev ikke lidt overraskede, da de et Kvarters Tid efter blev vækket og trukket ud af Sengen af en lille, forpustet Dreng. Men de var ikke længe om at føle sig bedre, og en Time senere sad de Bærgedene Hestetve bag Laas og Laas.

»Kom i nu hjem til Gaarden med mig,« sagde Gaardejeren. »I har en lille Hæne at plukke med mig, fordi jeg var saa grov imod jer. Saa den nogle Dreng som jer har jeg aldrig set før. I er jo rene Helte. I Morgen kommer de Tyvekægte for Retten, og I maa vidne, saa I kommer mindst til at blive et Par Dage her, I skal være mine Gæster og rart skal I faa det.«

Spejderen kiggede paa hverandre. »Vi skal mødest med Admiral Wojte her uden for Hilborg i Morgen,« svarede David.

»Ja, det kan I ikke,« svarede Gaardejeren smilende. »En af jer maa tage derover og forklare Sagen.«

Omstøder blev det bestemt, at David skulde tage afsted.

I de fæste Timer, der endnu var tilbage, inden det blev lyst, blev Drengene anbragt i den Lade, som Gaardejeren for et Par Timer siden havde nægget dem. Og de sov, som man sover, naar man er dødsræt.

(Slutning)

De nye Bøger.

Læs vore Anmeldelser for Du vmliger.

Paa dette Tidspunkt begynder den aarlige Efteraarbølge af Børne-Dreng- og Ungpigebøger fra de forskellige Forlag at vælde ind over os. Vi skal i dette og de to næste Hefter bestræbe os for at omtale saa mange af dem, som Pladsen tillader, med flere eller færre Ord — efter Fortjeneste — og i vort Julehefte skal vi slutte med en Liste over nogle af de bedste af de nye Ungdomsbøger, som kommer til at foreligge paa dette Aars Julemarked.

Vi haaber derved specielt at kunne være ikke blot vore unge Læsere, men ogsaa deres Forældre til nogen Nytte med en Vejledning — inden Juleens Ønskesedler affattes og Bog-Gaverne indkøbes.

Ebbe Kornerup: »Australia«.

Kunstmaleren og Globetrotteren Ebbe Kornerup møder i Aar med en Række farverige Skildringer fra sine Rejser i Australien. Vore Læsere vil bl.a. kende ham fra hans Artikel »Australia« her i Bladet, og han vil være en gammel Kending af de Spejdere, som deltog i Vandrejeren efter den store Hornbæk Lejr forrige Sommer. Nu er han atter paa nye Eventyr ude i den store Verden.

Vi andre, som følger den samme Længsel efter Rejser og Eventyr, men foreløbig maa nøjes med vore smaa beskedne Spejdeture, vil læse hans Bog og forstaa ham vel, som naar han i Indledningen synger:

Han elsker at ride i Sandhavets Ørken, kan fulgt af den Vilde, stille og mørk.
Han elsker at eje det vidstrakte Syn, der venter ham oppe bag Klitternes Bryn.

Han elsker at drukne sit indre Selv i Ørkenens Sand under Himmelens O Hvalv.

Han elsker hver Blomst, den ukuelig mod Sol i den karrige Ørkenjord.

Man følger ham paa hans store Kamel-Ekspedition gennem den vældige australske Ørken, man er med ham ved Lejrbaalene i de store Urskove, og man lytter interessert til hans fængslende Skildringer af de hastigt opvoksende, blomstrende australske Verdensbyer, af de hvide Mænds Liv og Virksomhed under disse Himmelstrøg og af de Indfødt, hvem man frarøvede deres Fædrenejord — »disse stakkels sorte, der er naturlige Arvinger til Aale Land, til det store Australien, som for et Par Generationer siden er stjalet fra dem. Et Sted fortæller han om to sorte »Tyver:« De blev dømt, fordi de havde jaget Kvæg for at stille deres Sult, i deres eget Land, jaget i den store, ubegrænsede Natur, som Tiden, selve den ældgamle Tid havde givet dem. Men de stod ogsaa og lo og forstod ikke et Kvædder af det hele og havde slet ingen Samvittighed.«

Disse »eventyrlige Rejsere« har et mægtigt Fortrin: de er ikke Digt, ikke fantastisk Paaht — men Virkelighed. (E. Jespersens Forlag. — 174 Sider).

Gunnar Jørgensen: »Flemming«.

En sjælden god Bog om raske Dreng, skrevet i en livlig og vittig Stil og med et fint og intimt Kendskab til Drengnaturen.

Hovedpersonen Flemming, der gik sig til sin Klasses Fører, er en hjertesag og prægtig Dreng, og det er gennemgaaende nogle rigtig udmærkede Dreng, hans Klasse bestaar af. Og dog er han ved sin Kaashed, sit utryllesind og sin Uartighed ved at bringe sine Forældre og sine Lærere til Fortvivlelse. Det lykkes imidlertid en ung Lærer af den ny Tids Skole og en gammel fornuftig Rektor ved deres Kærlighed til Drengene og deres haardnakkede Tro paa det gode hos dem at vinde Flemmings og Kammeraternes Fortrolighed og Hengivenhed.

Mange og grove Forsyndelser havde faaet den unge Lærer til at tvivle om den gode Bund i disse Dreng, men af og til havde han set Guldgrube, som gav ham nyt Haab. Den gamle Rektor havde set rigtigt, da han havde, at det var blot Livslængden hos disse stærke, sunde og raske Dreng, der gav sig Udslag i Respektstridigheden — og det viste sig, at denne frødlige Livslængde ad den rette Fødegogis Vej kunde bringes til at give sig de prægtigste Udslag.

Det er en udmærket Bog for Drengene — men den er næsten bedre for Forældre og Lærere. Det var slet ingen daarlig Ide at forære sin Far, Mor eller Lærer denne Bog i Julegave og dermed sige: »Saadan er vi paa Bunden — slet ikke saa slæmme, som I tror. I skal bare tage os paa den rette Maade».

(Danske Drenges Forlag. — 170 Sider).

Jean Wæbster: »Min kæreste Fjende».
Den amerikanske Forfatterinde har kaldt denne Bog sin munter Fortælling for Unge og Gamle — det er en meget morsomt skrevet Fortælling for Unge, og en usædvanlig interessant Skildring for »Gamle», og den handler om en ung forlystelsessyg Pige af det bedste Skelskab, som halvt i Sjæl leder sig udnævne til Forstanderinde for et Asyl, som en af hendes Veninder og dennes Mand opretholder, men efterhaanden gribes af en nderlig Kærlighed til sin Opgave og bliver knyttet dertil for bestandig.

En allerkestet sød og naiv lille egoistisk Tingest er hun, da hun kommer til Asylet med samt sin Kammerpige, Silkekjoler og anden Lüks — og Himmelen skal vide, at hun er vidt forskellig fra de mavsure Matroner, man plejer at bette den Slags Opgaver. Men det kan nok være, at hun faar luftet ud og fikset op paa den grimme, lidludende Anstalt. Den bliver tilslidst ret en Sundhedens og et Skønhedens Tempel for de smaa forældreløse Væsen, og hun bliver den lykkeligste unge Moder for Paladets 107 smaa dejlige Unge.

Hun sprudler af Energi og er et frodigt Væld af nye Ideer, hun reformerer hele Anstalten paa ethvert Omraade — og hun vokser derved, bliver selv skønnere og bedre, hun gør sit Liv rigt og fuldt af Indhold, der modder hendes og omskaber hende fra en lille dum og forlystelsessyg, egoistisk Kvinde til en tanksom og dygtig ung Kvinde med et Hjerte af det pureste Guld. Derfor maa hun tilslidst ogsaa vrage det Glansbillede af en Mand, der først var hendes Ideal og vælge sig en anden — en rigtig Mand af Kød og Blod, som er hende selv værdig.

Det er en Bog, som nok kunde give vore smaa unge Pige noget at tænke paa, om der ellers er noget ved dem.

Bogen er iøvrigt en Slags Fortættelse

af »Far Langbens», som vi anmeldte sidste Efteraar. Den unge Pige er Sallie en af Judy's Veninder og det er Judy og »Far Langbens», som opretholder Asylet.

(E. Jespersens Forlag. — 182 Sider).

Ingeborg Vollqvarts: »Svigermor

Lillians».

Fru Vollqvarts's Lillians-Bog i Aar er en Fortættelse af »Lillians Datter», der udkom sidste Efteraar. Lillians Datter, den unge nygifte Fru Lise, har inden et Aar efter Brylluppet følt sig skuffet af Gudsgejrerindetilværelsen paa »Birke» lunde» og hendes gamle Længsel efter at komme til Teateret er atter vakt saa hæftigt, at den ikke lader sig dæmpe. Hendes Mand føler sig saaret og skuffet over ikke at have kunnet afvinde hende tilstrækkelig Interesse i deres Samliv paa Gudsset og krænkert over, at hans Hustru, Fru Gudsgejrerinden, vil optræde offentlig. Men han retter sig efter Svigermoder Lillians kloge Raad . . . og saa skal der ikke røbes mere for ikke at tilde Duften af Bogen. Det maa være nok at fortælle, at Fru Lise endelig finder sin værdige Hylde, hvor hun kan give sine Medmennesker Del i noget smukt, som hun selv føler — men paa en anden Maade, end hun selv havde tænkt sig det.

(E. Jespersens Forlag. — 181 Sider).

Ellenor Kielgast: »Pigeberns Pa-

radis».
Denne Bog er en Fortættelse af »De Pokkers Pigeberns» (som vi anmeldte sidste Efteraar). »Pigeberns Paradis» er Gudsgejer Aagaards Gods »Fredensdal» — og det kan nok være, at det Liv, den charmerende Gudsgejer, Far, Onkel og Fætter formaar at fremtrylle, staar som den ideale Tilværelse for mange Smaa- og Ungpiger.

Vi har ikke talt efter, hvor mange Forlovelser og Giftemaal, der finder Sted eller stilles i Udsigt i denne Bog, men det er utroligt mange — den er Masseforehøvelse fra først til sidst og Sværmeri paa hver eneste Side.

Er det virkelig saaledes, Pigeberns tænker sig Paradis — som en pjensket Sværmen og intet andet?

Men der er en brilliant Skildring af en 15 Aars Ungme, en frisk og sund lille Pige med et sprudlende Humor — for Resten efterledes fremmeligt Ba'ren — og hendes 17-aarige lyriske forelskede Broder.

BOG=NOTER

»Det neutrale Hjærte» —

Det er, som der fattes et Bogstav paa et meget væsentligt Sted i denne Titel paa Forfatteren og Redaktøren Erik Hansen's sidste Bog, der nylig er udkommen paa O. Sparre Ulrichs Forlag i Valdemus.

Denne Tids Opgave for vore fantasi-rige Forfattere er saa vist ikke at servere larmende Krigstytik for Landets Ungdom.

Det er ganske andre Strænge, der for Tiden bør anslaaes.

Nok herom!

»Jomfru Helenes Hjerter» —

En Bog for de ældre, lidt tynd og ubetydelig ganske vist — men man gribes om Hjertet af det enkelte Drama i den stakkels Kvindes Skæbne.

Det er »en Kærlighedshistorie fra Chr. den VI.s Tids» fortalt af Forfatteren og Journalisten Ravn-Jensen. Emnet er godt, og naar man har bemærket denne Forfatters frodige Forfattertalent, maa man blot beklage, at Resultatet er blevet saa magert. Der er saabenbart gaet over Emnet med en Harefødd.

Den spanske Syge

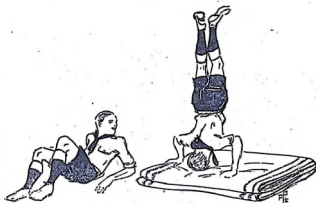
Forleden Dag gik jeg med gennem »Strøget» i København og saa da en af »Illums» Biler med en stor Plakat fra Husmoderforeningen. Pludselig kom fire store Spejdere ud af en Opgang med store Beholdere fulde af Mad; det var til de spanske syge.

Vel 200 af Københavns og Helerups Spejdere har stillet sig til Raadighed for forskellige Institutioner til Hjælp for de syge.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter færes.

***** **SANAS** *****
Telf. 5650. Skindergade 28

Spejder-Tæpper

— Extra stærke —
125 × 190

Kr. 13.00

Crome & Goldschmidt
City

Køb Deres Brændsel hos

DANSK BRIKET- OG KUL-KOMPAGNI

Telefoner: 2367 (fri Notering), 13567, 13520

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Carl Theodor

Nørregade 13

Elis Mellerup

Strandvej 169. Telef. Holrup 789

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff. — Horwitz & Kantantid.

A. M. Hirschprung & Sønner m. m.

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt

A/S

Nordisk Handels- & Sjøfarts-Compagni

Filialer i Petrograd . Moskva . Amsterdam . Stockholm . Malmø . Aarhus

Fabrikation . Export . Import . Skibssalg etc.

Hovedkontor

Ved Stranden 14 København K.

Telefoner: 11218 . 7754 . 12735 . 13227 Statstelefon: 178

Telegram Adresse: Norhanco

Fabrik og Filial Aarhus

Christiansgade 25 Telefon Aarhus 3880

Telegram Adresse: Norhanco

Stockholm Filial

Øvre Munkbroen 1 b Stockholm

Rikstelefon: 6182 . 17940 Almene Telefon: 5700

Telegram Adresse: Getraco

Malmø Filial

Stortorget 17 Malmø

Rikstelefon: 6185 . 6186 Telegram Adresse: Oxid

Udgivet af »Det danske Spejderkorps«.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186 x.

Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Strandvej 110, Hellerup, Telf. Hellerup 1313

Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240

Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Filstræde 40, København.